

KONST SKOLAN I GÄVLE 50 ÅR

KONSTNÄRLIG VERKSAMHET UNDER
FEM DECENNIER 1966–2016

50 ÅR AV KONSTNÄRSSKAP

Konstskolan i Gävle började med att lokala konstnärer ordnade kurser i sina olika verksamhetsområden. Någonstans kring 1966 uppkom tanken att sammanföra dessa till en gemensam utbildning, en konstskola. Många konstskolor i Sverige började på liknade sätt vid ungefär samma tid i mitten på 60-talet.

Att starta en konstskola utgjorde både en möjlighet till arbete och inkomst för de lokala konstnärerna, men också en sorts successionsordning där den äldre generationens konstnärer utbildade den yngre, som på så vis kunde erbjudas möjligheter att föra kunskapen vidare, en överföring av hantverkskunskaper så som det gamla skråsystemet fungerade men lärling, gesäll och mästare.

DET PEDAGOGISKA SYNSÄTTET var huvudsakligen orienterat mot praktiker och tekniker. Man skulle lära sig hantverket från grunden. En viktig del i detta utgjordes av studier och då främst arbete efter stilleben och modell. Så långt, kan man konstatera att en konstskola, i Sverige på 1970-talet, från en pedagogisk utgångspunkt egentligen inte i skilde sig så

mycket från en konstskola på 1800-talet. Sedan dess har det dock hänt mycket. Sedan 60-talet och framåt har konsten, både som begrepp och praktik utvecklats i rasande takt. Konstbegreppet har vidgats i så stor utsträckning att allt egentligen kan presenteras som konst idag.

MAN KAN OCKSÅ NOTERA en förskjutning från verket som ett stycke hantverk sprunget ur konstnärens unika temperament mot en större tyngdpunkt på koncept och sammanhang vilket bland annat inneburit att teori och text blivit allt viktigare i den samtida konsten. Dels krävs det att man kan formulera sig om utgångspunkten för sin konst både i utställningssituationen och i samband med ansökningar om projektpengar och liknande, men

JENS SALANDER

FÖDD 1961

BOSATT Gävle

STUDENT PÅ KONSTSKOLAN 1981-82

HÖGSKOLEUTBILDNING

Konsthögskolan Stockholm 1986-91

VERKSAM SOM Konstnär och lärare

även text som en integrerad del av konstverket förekommer allt oftare.

TIDEN DÅ KONSTEN skulle *tala för sig själv* är avlägsen. Vidare har en mängd olika tekniker och arbetssätt introducerats som foto, film, ljudkonst, Installationer, performance, dokumentära arbetsmetoder, sociala och relationella projekt med mera. Utöver alla dessa förhållandevis nya tekniker och metoder återstår ju även de traditionella och uppgiften att ge en kulturhistorisk orientering, både praktiskt och teoretiskt. Denna rikedom på förhållningssätt innebär nya utmaningar för oss som arbetar med konstutbildning. Kan allt få plats i en förberedande kursplan på två år, och vad ska eventuellt väljas bort och prioriteras?

MEN BORTSETT från dessa utmaningar så är det viktigaste arbetet att få den enskilde kursdeltagaren att utvecklas utifrån sina egna förutsättningar, att hitta en röd tråd, något att tro på och jobba vidare med, att lägga grunden för ett ökat självförtroende kring vad som är möjligt att getsalta och formulera, att hitta det individuella språk som vi brukar kalla *konstnärskapet*. ■

»TIDEN DÅ KONSTEN
SKULLE TALA FÖR SIG
SJÄLV ÄR AVLÄGSEN.

KONSTSKOLANS BETYDELSE FÖR VÅR REGION

Att förklara konstens betydelse i en region är en intressant uppgift. Som utövande konstnär är det också ett utmanande uppdrag, även om man som jag kan blicka tillbaka på trettio år som yrkesverksam konstnär sedan mina första trevande steg in på Konstskolan i Gävle.

Från våra politiker hör vi vackra ord om kulturens vikt och konstens betydelse: *Kulturen är det kitt som binder samman Europa*, inledde EU-kommissionens tidigare ordförande Manuel Barosso ett toppmöte i EU. I vår egen regeringsförklaring beskrivs politikens tre huvudmål som ekonomisk, social och kulturell välfärd. Och FN:s särskilda rapportör för kulturella rättigheter, Farida Shaheed, beskriver i en rapport* stateras skyldighet att skydda konstnärers möjlighet att verka. När beslutsfattare reflekterar över vad som är viktigt i vårt samhälle, då lyfts ofta konstens och kulturens betydande roll fram.

DEN ENSKILDA KONSTNÄREN eller eleven på Konstskolan arbetar utifrån sin egen drivkraft och övertygelse med att skapa ett personligt och konstnärligt uttryck. De politiska besluten och den samhälleliga analysen om kulturens betydelse kan då tyckas långt borta.

Arbetet med konsten är för många djupt meningsfullt men väcker också ofta frågor och tvivel. Duger jag? Är det jag har att säga viktigt? Mitt i den skapande processen går det inte att räkna på framtida vinster som ska inkasseras, varken på det individuella planet eller på ett samhälleligt.

DET KONSTNÄRLIGA ARBETET är nog i sig själv, och måste vara det. Det kan endast mätas och vägas ur det konstnärliga perspektivet. Blir det här bra? Kan jag nå längre? Har jag hittat rätt uttryck för det jag vill säga? I konstnärens skapande ögonblick och i betraktarens möte med ett konstverk kan vi inte sätta individuella eller samhälleliga ekonomiska vinster i fokus. Det är ändå paradoxalt nog det som på olika sätt ger oss positiva mätbara effekter. Vi mår helt enkelt bra av att kunna ta del av konst som berör oss. Så här kommer vårt dilemma: Kan vi, eller bör vi, räkna

KATARINA JÖNSSON NORLING

FÖDD 1959 i Södertälje

BOSATT Älvkarleby

STUDENT PÅ KONSTSKOLAN 1985-1988

VERKSAM SOM konstnär, ordförande för
Konstnärernas Riksorganisation

www.kro.se & www.akjn.se

» DET MÅSTE FINNAS FÖREBILDER I FORM AV KONSTNÄRER SOM KAN VERKA I SITT YRKE.

in dessa vinster och omsätta det i uppnådda samhälleliga effekter? Behöver vi göra det för att förklara Konstskolans betydelse för Gävleborg? För de flesta konstnärer är det trots allt nödvändigt. Det är endast den ekonomiskt oberoende konstnären som slipper räkna. Vi andra behöver få inkomster av vår konst för att få tid att utveckla vårt skapande. Även för beslutsfattare kan det vara nödvändigt. Den som insett kulturens vikt och konstens egenvärde behöver förklara för att besluten ska gå i rätt riktning.

DET FINNS ETT BEHOV av att visa hur satsade skattemedel bidrar till de mål som Region Gävleborg pekar på i sin kulturplan: *Ett kulturliv som ger livskraft och skapar sammanhang*. En kulturplan som också pekar vidare på att kulturen främjar innovation och hälsa. Många är de forskare som har påvisat positiva samhällseffekter av konstnärliga satsningar. Mät-

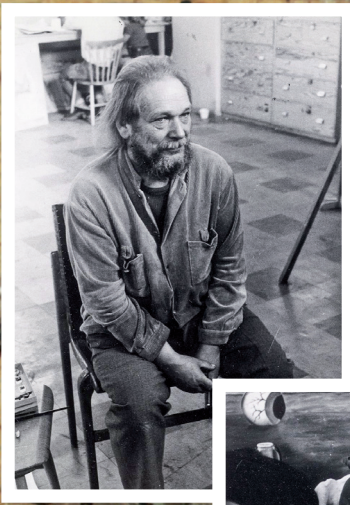
bart värde uppstår, ibland genast och andra gånger i ett längre perspektiv. Men bara om konsten får verka på sina egna villkor; att uppfylla ett självständigt grundläggande mänskligt behov av att uttrycka sig och att ta del av andras uttryck. *Vi behöver en mångfald av berättelser* beskriver Region Gävleborgs kulturplan. Mångfald är grunden för ett rikt kulturliv. Hur når vi det? En viktig förutsättning är att det finns en möjlighet att upptäcka konsten för alla grupper i samhället. Det måste finnas förebilder i form av konstnärer som kan verka i sitt yrke. Människor måste också erbjudas vägar att nå dit. I realiteten är det vägar som ofta kräver hårt arbete och stora personliga satsningar. Men de måste finnas. Och de måste vara synliga. Den som, ung eller gammal, bär på en vilja att uttrycka sig konstnärligt behöver finna sitt språk, sammanhang och verktyg. Det tar tid. Konstskolan i Gävle erbjuder både tid och kunskap och gör det möjligt att ta de

första stegen till ett ofta livslångt konstnärskap. Det konstnärliga uttrycket påverkas av konstnärens bakgrund och sammanhang. Det har betydelse inte bara vem det är utan ofta också var konstnären är när verket skapas.

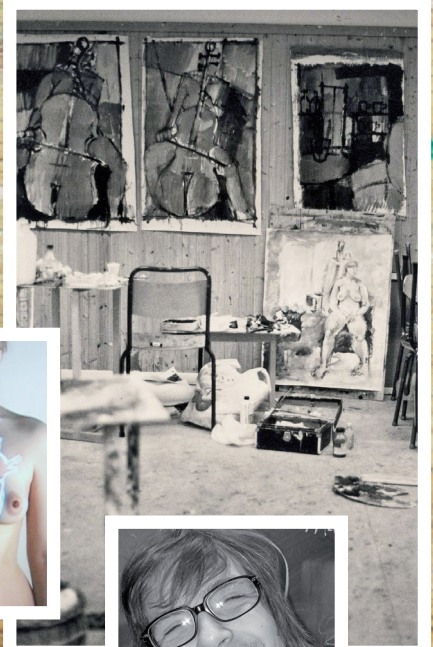
KONSTSKOLAN I GÄVLE har utbildat elever under 50 års tid. En del har därefter ägnat

hela sitt liv åt konsten, somliga har tagit med sig kunskaperna in i andra yrken. Gemensamt för alla är att de på olika sätt bidrar till länets kulturliv. Och att de ger en röst åt - eller en bild av - de erfarenheter som har påverkats av att bo och verka i Gävleborg. ■

JUHO SUNI (1921-1992)
Lärare på skolan på 70-80-talet.

YVONNE ska sluta som modell och får en present av kompisarna.

INTERIÖRBILD Nedre Åkargatan, runt 1989.

TINA LINDBERG
cirka 2004.

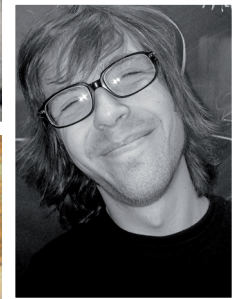

VIDEO av Klara Rydberg

ÅSA HERRGÅRD
cirka 1975.

GRUPPFOTO cirka 1984.

JOAKIM FÖRSGREN
cirka 2004.

JONAS WESTLUND

FÖDD 1982 i Sandviken

BOSATT Gävle

STUDENT PÅ KONSTSKOLAN 2008-2010

HÖGSKOLEUTBILDNING Umeå Academy Of Fine Arts, Kandidat (2010-2013), Master (2013-15)

VERKSAM SOM konstnär

www.jonaswestlund.com

»FÖR MIG VAR DET EN LITEN KULTURKROCK ATT KOMMA TILL KONSTSKOLAN.

HUR KOM DET SIG ATT DU SÖKTE TILL KONSTSKOLAN?

När jag sökte var det för att jag inte hade något bättre för mig och jag ville göra någonting roligt. Jag har alltid hållt på och tecknat och haft ett bildintresse, men inte rent konstmässigt. När jag var runt 25-26 år hade jag backpackat, jobbat på Sandvik i många år och kände att jag ville göra någonting skoj och kände till skolan i Gävle. Eftersom jag bodde i Sandviken så är det ju nära också. Jag provade att söka och tänkte att jag alltid kunde plugga vidare till grafisk designer eller någonting annat kreativt arbete. Så sökte jag och kom in som reserv.

HUR VAR DET ATT KOMMA TILL SKOLAN?

Jag hade inget konstintresse överhuvudtaget innan jag började. Jag hade gått på muséer, Moderna museet, Sandvikens konsthall och lite sådär. Men liksom inget intresse eller

kunskap direkt. Så för mig var det en liten kulturkrock att komma till Konstskolan. Jag hade inget kulturellt kapital att prata om, direkt. När jag kom hit såg jag en som hade en stor pannå som han stänkte kaffe på, kladdade runt och gjorde något extremt abstrakt och stort måleri. Och jag satte mig i mitt lilla bås och började kludda lite på några papper, A4 skrivarpapper, och kände mig lite töntig. Samtidigt stod den där tvåan och gjorde, i mina ögon, monumentala grejer. Så då kände man sig lite lost. Men mot slutet av tvåan så var det ju belamrat med fåtöljer och prylar även i mitt bås. Det bara välldes ut efter ett tag, man bodde ju praktiskt taget där under den perioden. Tidsmässigt har jag aldrig spenderat så mycket tid med min konst som då.

VAD HÄNDE SEDAN?

Jo, vi drev ju Galleri Lars Palm i Sandviken. Och det var väl där någonstans som jag kom

igång, när jag också fick jobba med andras konst. Självförtroendet växte, jag kände att jag klarade av att göra saker, att det inte är så jävla svårt. Man fick se alltmer, genom skolresor och sådär. Vi fick åka till Stockholm och se Magasin 3, bland annat. Då fick jag för mig att jag skulle söka Konsthögskolan. Ett tag var jag inne på att jag skulle söka någon curatorutbildning för att jag tyckte att det var så roligt att jobba med andras konst. Jag hade ett ateljésamtal med någon som jag inte kommer ihåg vem det var, Paola Zamora kanske, och hon tyckte att jag skulle söka Konsthögskolan ändå först. Och så sökte jag nästan alla skolor i Sverige och kom in i Umeå. Där blev jag kvar i sex år. Fem år på skolan och så stannade jag kvar ett år till och jobbade på ett konstnärsdrivet galleri. Så det här med att jobba med andras konst har funnits med hela tiden.

VAD FICK DU MED DIG FRÅN SKOLAN?

Det är svårt att säga vad man fick med sig, det är så mycket liksom och det är så ljudigt. Men att man fick komma i kontakt med många gästlärare, vissa hade väldigt stor påverkan på mig, pushade och öppnade mina ögon väldigt mycket. Det gav självförtroende. Från att jag inte har haft någonting med konst att göra till nu, att det har gått så pass fort.

VAD MINNS DU AV LÄRARNA?

Jag klickade väldigt bra med Marcus Öhrn. Många var lite rädda för honom, men vi kom bra överens. Han pushade mig, framförallt andra året när jag hade något vansinnigt projekt.

Han var lite på gränsen och jobbade mycket med förbjudet och mörkt sådär. Och jag hade en liknande idé, jag hade faktiskt med mig det verket upp till Umeå på intervjun också och visade. Som ett nytt verk. Det var violence på två skärmar, en med kliniskt militärt våld, den andra nästan snuff, alltså sånt som läcker ut på Internet med avrättningar och folk som blir av med händer och bränns levande. Riktigt makabert. Och det var vidrigt att jobba med. Och tittar man på det på en screening, kan man vända bort blicken. Men att sitta och redigera det, jag mådde ju dåligt efter ett tag av det. Psykiskt. Jag hade aldrig gjort något liknande tidigare. Marcus pushade mig och det fanns ju någonting i det att utforska. Det verket kan mycket väl vara den avgörande faktorn att jag kom in i Umeå.

DU HAR KONSEKVENT JOBBAT MED ANDRAS MATERIAL. KAN DU BERÄTTA LITE MER OM DET?

Det är collageteknik i grunden. Man plockar in material liksom som en svamp, sparar på saker, facebook-kommentarer exempelvis. Läger dem på hög i en databas och så får det ligga och puttra kanske, det kan ta ganska lång tid. Det kan ta år. Och sen så växer det till och så vet jag vad jag ska använda det till. Och sedan jobbar jag med det material jag har på olika sätt. Collage finns analogt också, det har jag ju alltid intresse av, att klippa och klistra. Jag gör ju sådana bilder för att få jobba med händerna också. ■

WORKING AS INTENDED 2015

Installation: annekteringsflagga (konstnärens sovsäck, fejkbambu), smörkniv i ebenholz, batiktyg, inramad text, kackerlacka. Ett arbete för/på Sawaman Gallery Room 38, Kochi Japan, september/oktober 2015.

EMBROIDERY LAND 2010

Skulpturgrupp 200x200cm, stramaljbroderier, styrofoam, frigolit.

EVA ÖSTERBERG**FÖDD** 1956**BOSATT** i Gävle**STUDENT PÅ KONSTSKOLAN**

1975-76, 78

HÖGSKOLEUTBILDNING

Konstfack, textil,

1977-78, 83-86

VERKSAM SOM konstnär, textil

»FÖR MIG VAR DET HÄR EN NY VÄRLD SOM ÖPPNADE SIG, ATT MAN KUNDE GÖRA DEN SORTENS BILDER.

HUR SKULLE DU BESKRIVA UNDERVISNINGEN PÅ SKOLAN?

Undervisningen var ganska traditionell, det handlade om att teckna, teckna, teckna kroki, målning, målning och skulptur. Jag var själv intresserad av textil och det fanns fler på skolan som var det, så tillsammans fick vi till en liten avdelning med textil och bildvävning på skolan. Vi lyckades till och med få dit en textil-lärare som jobbade på skolan en period. Jag vävde ganska stora saker på den tiden.

VAD MINNS DU AV DINA LÄRARE?

Vi hade Bertil Bertell i måleri, Hasse Persson i skulptur och Björn Forsman i grafik. Sedan hade vi Ester Lundvik i keramik också och då höll vi till i hennes verkstad. Man fick varsin masonitskiva på 30x30 centimeter att hålla sig till. Alla fick börja med att ringla och sedan fanns den en drejskiva som vi fick turas om

att använda. Man fick liksom paxa den och vi som inte hade drejat innan kastade oss inte direkt på den. Jag minns aldrig att jag drejade något. Jag tycker egentligen inte om lera, det kanske är något traumatiskt med det, jag ryser bara jag tänker på det. Hasse Persson som vi hade i skulptur var experimentell, han tog med sig sina höns till skolan som vi fick rita av och skulptera. Vid något tillfälle blev hönsen rädda och spelade döda, de låg i en hög på golvet. Då var det svårt att skulptera. Hasse var lite utav en filosof som lärde en att tänka. Han kunde vända och vrida på allt, inget satt fast. Det var också spännande att han, under tiden han var lärare, dessutom var verksam formgivare. Jag tyckte att han såg saker och det blev alltid givande samtal. Bertil Bertell som vi hade måleri var själva ryggraden på skolan. Någon snällare människa får man leta efter, jag tror aldrig jag hörde honom säga

ett ont ord om någon. Han såg verkligen alla och bejakade alla elever. Visst var det ett evigt dragglände med modellteckning och måleri, men vi hade bra modeller och det var verkligen en gedigen utbildning vi fick, vilket också märktes när jag kom till Konstfack. Många andra var ovana att jobba intensivt med studier men jag kände mig väl förberedd.

UPPLEVDE DU NÅGRA SPÄNNANDE MÖTEN ELLER KULTURKROCKAR PÅ SKOLAN?

För mig var det nytt med politisk konst. Det fanns elever som gjorde verkliga Albin Amelin målningar med motiv från fabriksgolvet och en del hade egen erfarenhet från att jobba i industrin och liknande. Sedan fanns det en hel del vänsterbokcaféer i stan och de brukade ha små utställningar och då var det ofta grafik, svartvita saker. För mig var det här en ny värld som öppnade sig, att man kunde göra den sortens bilder. Det var ju en tid när vänstern var stark och man diskuterade kärnkraft,

Vietnam och FNL med mera. Och så var det naturligtvis kvinnokamp, "Grupp 8" och allt kring det. Och hela det textila fältet, det var ju nästan bara kvinnliga konstnärer som jobbade med textil så det blev på sätt och vis en del av könskampen; Textilgruppen, Tiogruppen och Textilarna som var etablerade och sysslade med försäljning och beställningar av stora textila arbeten. Allt det tyckte jag var häftigt och det hjälpte nog till att utveckla min bildvärld.

VAD FICK DU MED DIG FRÅN SKOLAN?

Jag fick med mig en ny värld som jag inte visste fanns. Miljön var så tillåtande och uppmuntrande. Och det var ett stort spann på åldrar; vi som kom direkt från gymnasiet till de som var äldre. Med den blandningen fick det naiva en motvikt i livserfarenhet. Många av de äldre kvinnorna skilde sig när de började på Konstskolan. De fick kanske nya insikter och värderingar och ville gå vidare. Jag vet inte. Men en väldigt rolig tid var det. ■

SWITCH CRAFT 2016
Hönsnät, papier maché

MONOGRAM II 2013
Blandteknik, 15x15x12cm

HUR KOM DET SIG ATT DU SÖKTE TILL KONSTSKOLAN?

Jag har alltid hållit på mycket med musik, det är väl det som är min ingång till kreativitet. Sedan har jag väl också alltid haft ett intresse av att diskutera saker och att hitta på alla möjliga grejer, debattera ämnen på olika sätt. Något egentligt bild- och konstintresse kanske jag inte hade från början, framförallt inte att det syntes under min skolgång. Under min gymnasietid var det en period när jag blev väldigt sjuk. Jag fick cancer i skelettet och var borta från skolan i ett år. Det blev liksom ett avbrott i livet som gjorde att jag funderade över vad man ska använda den här stunden på jorden till. På sjukhuset höll jag på en del med t-shirts och lite såna där grejer och det var kanske där som mitt intresse för att jobba mer med bild föddes. Det hade säkert någon slags terapeutisk funktion också, till en början. Så när jag sökte till Konstskolan i Gävle var det väl för att jag hade funnit ett intresse för att jobba på det viset. Jag kom in som trettonde reserv. Och fick reda på det samma vecka som skolan började. Då tänkte jag att jag skulle prova. Jag hade inte någon riktig linje, jag visste inte vart jag var på väg.

HUR VAR DET ATT KOMMA TILL SKOLAN?

På skolan upptäckte jag att det var ett ganska bra forum för att jobba med sånt som man inte har utrymme för i övriga verkligheten. Saker som är angelägna och intressanta men som inte går att motivera utifrån något slags kortsiktigt ekonomiskt vinningsperspektiv. Jag började till exempel översätta toalett-klotter

»PÅ SKOLAN
UPPTÄCKTE JAG
ATT DET VAR ETT
GANSKA BRA FO-
RUM FÖR ATT
JOBBA MED SÅNT
SOM MAN INTE
HAR UTRYMME
FÖR I ÖVRIGA
VERKLIGHETEN.

JOAKIM FORSGREN

FÖDD i Skutskär

BOSATT Stockholm

STUDENT PÅ KONSTSKOLAN 2003-2005

HÖGSKOLEUTBILDNING Konstfack 2005-2010

VERKSAM SOM konstnär

www.joakimforsgren.com

till punktskrift. Det tyckte jag att det fanns en poäng med, men det fanns ju liksom inget samhällsinstitut som skulle främja det. Så det handlade väl mycket om att ta livet i egna händer och göra sånt som förändrade verkligheten på olika sätt. Det är väl det som jag har försökt fortsätta med.

VAD MINNS DU ATT DU GJORDE?

Inledningsvis var det väldigt mycket det här med att jag jobbade i olika tekniker, man fick lära sig flera olika. Men jag har hela tiden försökt att vrida det lite så att de blir mina. Jag tyckte till exempel mycket om att jobba med tejp, det har jag alltid hållit på med, ända sedan jag var liten. Så när vi skulle göra skulpturer med ståltråd och gipsbindor så tog jag ståltråd och tejp istället. Min lärare var väl först lite skeptisk, men jag hade följt reglerna tillräckligt mycket för att det skulle accepteras. I stort handlade det om att sätta igång och försöka på alla områden.

VAD HÄNDE SEDAN?

Allt var ju väldigt slumpartat att jag kom in på Konstskolan överhuvudtaget, som trettonde reserv. Efter ett och ett halvt år fanns det chans att söka vidare till konsthögskolor, och jag var lite skeptisk till att söka till Konstfack för det var så kort om tid. Men jag gjorde det ändå och kom in. Och hade jag inte sökt till Konstskolan i Gävle så vet jag inte vad jag hade gjort idag, det var alltså definitivt avgörande år i mitt liv. Allt har varit väldigt mycket

sådär på marginalen hela tiden, samtidigt har det gått ganska bra och jag har försökt att jobba på och göra konst. Men det var väldigt på gränsen hela tiden, att det skulle bli någonting.

VAD FICK DU MED DIG FRÅN SKOLAN?

Mitt sätt att arbeta på blev tydligt ganska snabbt på Konstskolan. Jag började jobba mycket idébaserat utifrån problem eller tankar som jag var fascinerad av. Jag försökte genom bild dela med mig av upplevelser jag hade haft, motsägelsefulla tendenser i världen eller formulera saker jag hade sett, koka ner stora diskussioner till rätt små grejer. Det som också var speciellt på Konstskolan var att många kom från andra generationer än min egen. Jag hade en kvinna i min klass som hette Kirsi som var från Sandvikentrakten som blev rätt viktig för mig. Det var hon som rekommenderade att jag skulle söka utställning på galleri Lars Palm i Sandviken. Då visste jag inte ens vad det var, jag hade liksom ingen susning. Men jag blev styrkt av att hon trodde på mig, så jag kontaktade dem och fick en utställning där. Och när jag väl hade något att jobba emot så jobbade jag väldigt hängivet. Och det blev en bra utställning. Egentligen var åren på Konstskolan i Gävle viktigare för mig sett till min konstnärliga utveckling, än de åren jag gick på Konstfack. Mycket av det material som jag bearbetar än i dag dök upp under åren på Konstskolan. ■

UTAN TITEL 2016 Gjord till utställningen Art in Case curerad av Nina-Maria Oförsagd, Malms flygplats, Helsingfors.

FÖRVERKLIGANDET 2015

I samarbete med Leif Elggren och Jan Håfström planterades tre granar i Observatorielunden. Detta som ett sätt att uppmärksamma Karl XII:s vision om en grantäckt brunkebergsås, som han fick efter att ha sett lavingar av Hagia Sophia och hur de där inkorporerade cypresser i stadsbilden.

VÄLKOMMEN TILL HIMLEN 2014

Helhetsgestaltning barn-poolrum, Sundbybergs simhall. Mosaikskulpturer, klinkerklätt rum, glasfiberskulpturer, vattenskulpturer, belysning.

BACKA CARIN IVARSDOTTER**FÖDD** i Uppsala**BOSATT** i Stockholm**STUDENT PÅ KONSTSKOLAN**

1992-1995

HÖGSKOLEUTBILDNING

Konstfack 1995-2000

VERKSAM SOM konstnärwww.ivarsdotter.com**HUR KOMMER DET SIG ATT DU
SÖKTE TILL KONSTSKOLAN I GÄVLE?**

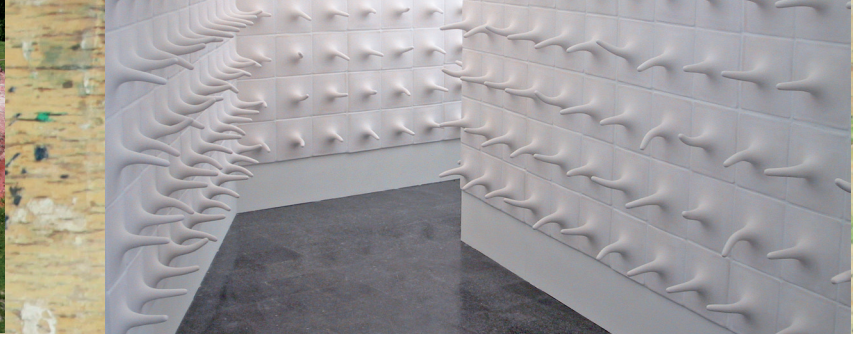
Jag hade alltid hållit på mycket med musik. Jag gick musikklass, musiklinjen, spelade saxofon och hade väl tänkt satsa på det fullt ut. Men när jag gick ut musiklinjen hade jag dåliga betyg och en tvåårig gymnasieutbildning som inte gav behörighet till någon högskola. Jag kände att musiken var för mansdominerad och kompetativ. Så jag stod där utan högskolekompetens och kände att jag inte hade någon framtid. Men då var det någon som frågade mig om det inte fanns något annat jag kunde, något jag var intresserad av förutom musik. Och det fanns det ju. Jag hade alltid tecknat och målat. Jag sökte två eller tre olika folkhögskolor och kom in i Gävle. Jag tror att jag kom in på någon ytterligare också, men att jag tyckte att Gävle kändes som en bra start, det var en intressant bred utbildning och det var inte så lång hemifrån heller, nu när jag skulle flytta hemifrån för första gången.

HUR VAR DET ATT KOMMA TILL SKOLAN?

Jag har väl aldrig riktigt funkad i skolmiljö, i gruppmentalitet. Jag är väldigt känslig för hierarkier och när jag kom till Konstskolan så var det många killar i högsta årskursen som tyckte att de var coola och svåra. Jag ville helst att min kreativitet skulle få vara helt frikopplad från den typen av socialt tjafs. Jag lyckades hitta de flesta vänner utanför Konstskolan och hängde mest på ett ställe som hette Lättings, som var en rockklubb. Där var jag med och jobbade och bokade något band ibland. Undervisningen på skolan tyckte jag var

»FÖRMÅGAN ATT
TÄNKA KREATIVT
KAN DU ANVÄNDA
PRECIS ÖVERALLT.
DET SPELAR INGEN
ROLL OM DU BLIR
LÄKARE, INGENJÖR
ELLER BYGG-
ARBETARE.

på mycket hög nivå. Jag lärde mig enormt mycket om olika tekniker och material. En bred grund tekniskt att stå på som gav mig en gedigen början på ett konstnärskap. Vi fick verkligen starta från grunden på Konstskolan och lärarna kompletterade varandra väldigt bra med sina olika kunskaper. Man fick lära sig alltifrån Ikonmåleri till modern konst. Jag minns att Jens Salander hade en föreläsning om konsthistoria med oss och han frågade om vi kunde nämna några samtida konstnärer. De flesta sa exempelvis Picasso och det är ju inte jättesamtida. Det gav mig en aha-upplevelse. Han öppnade ögonen på mig för att det fanns samtidskonst som jag inte hade någon kännedom om. Vi fick all den grundläggande tekniken för att utöva konst som till exempel kroki. För att ha en god kännedom om det man gör som konstnär tror jag på att man måste behärska grunderna. Om inte annat för att känna sig säker i sin yrkesroll om man sedan ska jobba som konstnär. Det kan bli väldigt svajigt annars. Jag är lite traditionell när det gäller det.

IDAG ARBETAR DU MED OFFENTLIG KONST?

Ja, precis. Och där kan ju jag känna en fördel med min bakgrund. Jag kan leva på min konst

och det är inte så många som kan det. För ska du kunna leva på din konst i Sverige ska du antingen vara framgångsrik inom galleri-världen och sälja mycket. Eller så får du jobba med offentlig konst, eller både och. Inom de offentliga uppdragen finns en budget och om du då kan göra mycket själv rent praktiskt, så har du en chans att överleva på det. Och i och med att jag har den material- och teknik-kunskapen som jag fick i Gävle och sedan på Konstfack; så har jag kunskap för att skapa materialbaserad konst som håller många år. För att göra det måste du veta vad du håller på med och vara intresserad, för att du ska tycka att det är kul.

VILKEN NYTTA HAR DU HAFT AV MATERIALKUNSKAPEN?

Jag har jobbat i brons till exempel. Där vet jag vilken form som går att gjuta och vilken som inte gör det. Likadant när man ska göra en skulptur i exempelvis glas, då är det bra att jag har testat att blåsa glas. Då slipper jag komma till en glasverkstad med en idé som inte går att genomföra. Då slipper jag dessutom förlora pengar, för de som jobbar i glasverkstaden ska ju ha betalt för sin tid de arbetar för en. Jag har också märkt att kunskapen om ett material smittar av sig till ett

MOUNTAIN SCENERY (t.v.)

Skulpturen Hus, 2005, våt lergodslera.

CORRIDOR (mitten)

Konstfacks vårutställning, 2000. MFA & porslinslera.

MIRACULUM 510 (t.h.)

Bergsundstrand, Stockholm, 2006, kakel & mosaik.

annat. Eftersom jag har ganska god kunskap i det keramiska materialet, så verkar det också som om jag förstår mig på andra material. Det gör att jag blir väldigt fri. Om jag får ett offentligt uppdrag så behöver jag inte fundera på vilket material jag klarar av att jobba i. Jag kan fundera över vad jag vill göra i just den miljön, vad jag vill uttrycka.

VARFÖR SÖKA TILL EN FOLKHÖGSKOLA INRIKTAD PÅ SKAPANDE?

För att det aldrig kan bli en börda att bära, speciellt inte en folkhögskola för då har du högskolepoängen kvar. Självt såg jag det som att jag skulle ge mig själv den gåvan, att ge mig dessa tre år, att det fick bära eller brista.

Jag tänkte att det skulle bli en fantastisk erfarenhet, och det blev det ju. Och jag tror att även om man sedan arbetar med något helt annat i framtiden, så kommer man alltid att ha lärdom av den här typen av utbildning. Förmågan att tänka kreativt kan du använda precis överallt, det spelar ingen roll om du blir läkare, ingenjör eller byggarbetare. Har du lärt dig att tänka själv, att tänka kreativt och dessutom har fått tre fantastiskt roliga år, då kan det aldrig vara bortkastat. Det värsta som kan hända är ju om... ja... om man aldrig får det bättre. Att de åren blir de bästa i ens liv. ■

»NÄR JAG RENOVERADE MIN STORA FASADMOSAİK VID HORNSTULL **MIRACULUM 510**, KOM FÖRFATTAREN ERNST BRUNNER FRAM OCH FRÅGADE VAD JAG GJORDE. JAG SVARADE, UTAN ATT BERÄTTA ATT JAG VAR KONSTNÄREN. HAN SA ATT DET **VAR ETT AV DE FRÄMSTA OFFENTLIGA VERKEN I MODERN TID**. JAG TYCKER DET VAR EXTRA KUL, EFTERSOM HAN ÄR EN KÄND STOCKHOLMSSKILDRARE. OCH VERKET ÄR JU ETT SÅDANT SOM LEVER, PÅVERKAR OCH PÅVERKAS AV STADEN. PRECIS SOM OFFENTLIG KONST SKA GÖRA.

»NÅGOT SOM
JAG VERKLIGEN
GILLADE VAR
ALLA PRAKTISKA
KURSER, DE
VAR VÄLDIGT
VIKTIGA
FÖR MIG.

HUR KOM DET SIG ATT DU SÖKTE DIG TILL KONSTSKOLAN?

Jag har alltid haft ett intresse för kreativt skapande eller kanske snarare ett behov av något skapande, att göra något. Bild har väl alltid varit något som jag har tyckt om och kanske haft lite fallenhet för. Alltid tyckt om att måla och att teckna av saker. Och jag har insett att jag har kunnat hålla uppe en koncentration när jag har hållit på med sådana saker, vilket jag kanske inte har kunnat i andra ämnen eller så. Görandet och skapandet är verkligen ett behov för mig. När jag började på Bild och Form på gymnasiet så visste jag inte alls vad det skulle leda till, det var kanske någonting jag valde att kunna genomgå eller klara av. Sedan var vi några stycken ur gymnasieklassen som gick vidare till Konstskolan. Några kände till den och pratade om den och jag såg den som en bra sysselsättning. Jag hade väl ingen tydlig plan och visste inte vad jag skulle bli.

HUR VAR DET ATT KOMMA TILL SKOLAN?

Det var en stor blandning på åldrarna, som gav väldigt mycket, en härlig dynamik i gruppen. Dessutom fick vi prova på allt och lite till, lite djupare sådär. Jag tyckte om sammanhanget, att ha någonting att gå till. Jag behövde den typen av struktur... det har jag insett nu (skratt).

VAR DET SJÄLVKLART FÖR DIG ATT GÅ EN KONSTNÄRLIG UTBILDNING?

Nej, inte när jag började. Jag har inte varit så planerande. Det har varit ett tvivlande i mel-

JAKOB HULTIN ROSENBERG

FÖDD i Gävle, 1988

BOSATT i Stockholm

STUDENT PÅ KONSTSKOLAN 2007-2009

HÖGSKOLEUTBILDNING Konstfack 2012-2016

VERKSAM SOM konstnär

www.jakobhultinrosenberg.se

lan åt, om jag ska gå den vägen. Utifrån sett tänker man kanske att det är självklart att den här personen har valt att jobba med konst, att den brinner för konsten. Jag visste inte vad jag ville men valde ändå att köra på. Det var någonting i den konstnärliga processen som höll mig kvar och det är ibland svårt att sätta fingret på.

VAD HAR DU FÅTT MED DIG FRÅN KONSTSKOLAN?

Jag tror att jag har en bredd som jag har fått med mig, att jag har fått prova på det mesta. En stadig grund i flera områden så jag skulle kunna plocka upp någonting. Sen har jag kanske inte fördjupat mig, det är ju inte tiotusen timmar i keramik eller så. Kanske är det också det som gjort att jag tvivlat ibland. Att jag kanske inte kan det här tillräckligt bra, att jag snart blir avslöjad, jag vet inte. Något som jag verkligen gillade var alla praktiska kurser, de var väldigt viktiga för mig. Som jag sa, det här behovet av att göra, ett väldigt kroppsligt görande. Det måste göras med händerna typ, för då kan jag koncentrera mig. Jag har också insett att många processer börjar med kroppsligt görande. Det måste få vara så för det är så jag fungerar. Så de kurserna kommer jag ihåg var väldigt givande.

HAR DU NÅGRA ROLIGA MINNEN FRÅN SKOLAN, NÅGON ANEKDOT?

Alltså det finns ju många roliga stunder. Jag minns särskilt från skulpturkursen då läraren Lars Rune sa att jag hade *en jävla formkänsla* eller något sånt. Det tänkte jag mycket på då

och det kändes roligt och inspirerande för då hade jag inte jobbat så mycket med skulptur utan det var måleriet som låg närmast till hands.

MEN SENARE BLEV DET SKULPTUR ÄNDÅ?

Ja, länge jobbade jag med visuellt måleri med färger och former, ganska abstrakt. Men under någont mellanår efter Konstskolan i Gävle och Idun hade jag börjat plocka ihop grejer från min barndom, minnen och sånt. Jag försökte jobba med det och då var det mest film och någon installation jag gjorde och det var med sådana material som jag sökte till Konstfack. Jag kom in på Konstfack, men fick barn på hösten också så det var en väldigt uppluckrad studietid. Efter första året var jag föräldradig och var hemma och hade inte så mycket tid att jobba. Jag var ändå på skolan, kunde jobba lite på kvällar och då var det som att jag plockade upp en liten grej som jag hade gjort på en skulpturkurs första året på skolan och började utifrån den göra små skulpturer i gips, ståltråd och pigment. Det var experimentellt och fritt, jämfört med när jag var på skolan. Det var en jätteviktig tid och trots att det var korta perioder fick jag ändå en massa gjort, nya material och experiment. När jag sedan kom tillbaka till skolan fullt ut var det som att det släppte. Jag fick distans till mig själv och till skolan. Jag fortsatte med de här materialen och med skulpterandet. Det som fanns med som grund var skulpturarbetet på Konstskolan och Lars-Rune Larssons ord, de bidrog till att jag vågade plocka upp det här nya. ■

THE ETERNAL BODY, 2016 (t.v.)
skulpturinstallation (detalj).
Stav i brons, skal i gjuten plast,
tejp, spännband, triangel i brons.

**TEMPORARY
SHELTER 2, 2015 (ovan)**
Skulpturinstallation (detalj).
Latexskycken, objekt i akryl,
stålkonstruktion, målning
på en plastsäck.

**DET GRÅTANDE TRÄDET/INGET
KAN FÖRBRUKAS. 2016 (t.h.)**
skulpturinstallation (detalj).
Skulptur i cellplast, spackel,
färg, epoxi, tejp, stålrör.

»NU SOM ÄLDRE HAR JAG JU INSETT ATT MAN INTE MÅSTE VARA SPECIELL FÖR ATT VARA KONSTNÄR, MEN JAG HADE EN SÅDAN BILD LÄNGE.

HUR KOM DET SIG ATT DU KOM IN PÅ DET HÄR MED KONST OCH DESIGN?

Från att jag var väldigt liten, kanske fem sex år, ville jag vara Astrid Lindgren, men inte skriva, jag skulle rita i stället. Då visste jag inte att det hette illustratör. Jag visste bara att jag ville rita. Jag till och med kunde bli ledsen när att det var vackert väder ute, för jag ville bara sitta inne och rita (skratt). På gymnasiet gick jag ett estetiskt program, mycket för att jag ville flytta hemifrån. Jag ville inte bo kvar i min ort utan jag ville flytta till en större stad. Och sen då kom jag inte in på Nyckelviksskolan och då blev jag ju otroligt kränkt. (skratt) Så då bara "nej, jag ska sluta med det här. Jag ska aldrig mer rita. Så började jag på Uppsala Universitet och skulle bli kulturvetare. Det var totalt öken. Men då träffade jag min nuvarande man. Han bodde i Gävle då och då tänkte jag *jamen, jag kan väl gå på Konstskolan då och bo med honom...* Och så blev det.

KARIN ÖST

FÖDD 1975

BOSATT i Marmaverken

STUDENT PÅ KONSTSKOLAN 1995-1998

HÖGSKOLEUTBILDNING

Konstfack GDI 1998-2003

VERKSAM Driver ekokafe

HUR TYCKTE DU ATT DET VAR PÅ SKOLAN NÄR DU BÖRJADE?

Från början tyckte jag att det var lite svårt, jag är ingen konstnärstyp eller har identifierat mig som en sådan. En sån där svår typ. Det var väldigt populärt att vara svår på den tiden, det var New-Age, man talade om auror, kristaller, livet efter döden och sånt. Och jag ville ju bara rita, nästan som en drift. Lusten att kommunicera. Det var därför jag ville bli illustratör. För att jag ville berätta någonting, inte nödvändigtvis om mig själv. Nu som äldre har jag ju insett att man inte måste vara sådär väldigt speciell för att vara konstnär, men jag hade en sådan bild väldigt länge. Att det handlade om en själv så mycket, att jag som person inte räckte till att vara konstnär för att jag inte var tillräckligt udda. Att jag inte hade tillräckligt mycket ångest att ösa ur.

VAD MINNS DU FRÅN TIDEN PÅ SKOLAN?

Jag kommer ihåg krokin väldigt väl, att jag höll pennan så hårt för att det var så mycket prestation i det där. Jag höll bara hårdare och hårdare och det blev sämre och sämre hela tiden. Och då sa Jens Salander åt mig

att sätta pennan på en pinne och så stå en bit ifrån. Jag kommer faktiskt ihåg det fortfarande, hur det plötsligt bara funkade. Hur jag plötsligt bara fattade hur jag skulle göra. Hur jag står en bit ifrån och inser *det är så här det är*. Jag minns också att jag var väldigt mycket *duktig flicka* som var *skolad i skola* då, men jag började lyssna mer och mer på andra än lärarna. Jag hade en kompis som var föräldraledig och började med oss i tvåan. Och hon hade ett mål med att gå på Konstskolan. Och det tyckte jag var fantastiskt. Det hade jag liksom inte tänkt på. Så när hon gjorde ansökningar och sånt, tänkte jag; *jaha, man kan göra ansökningar*. Hon var så duktig så hon hade tagit hem alla papper, alla uppgifter som man skulle göra och så där, och då gjorde jag det också, och det var ju jätteroligt. Men om inte hon hade gjort det, då hade det inte blivit någonting för mig. Det tror jag inte.

VAD HÄNDE SEDAN?

Jag sökte till Konstfack i tvåan och kom in efter trean. Jag flyttade till Stockholm. Det var så otroligt mycket folk och tuffa människor som bara rusade fram med shopping-

HEJ KULTURMAN I 2015 Tusch

HEJ KULTURMAN II 2015 Tusch

kassar. Men det blev roliga år. Fem år var jag på Konstfack. Jag tyckte att det var jobbigt efteråt. På något vis så var det ju bara att jag skulle ta den där examen, och sen att försöka försörja mig. Och illustration är ganska tuftt, tror jag. Jag gick runt med mappen ett tag, det tyckte jag var fruktansvärt jobbigt.

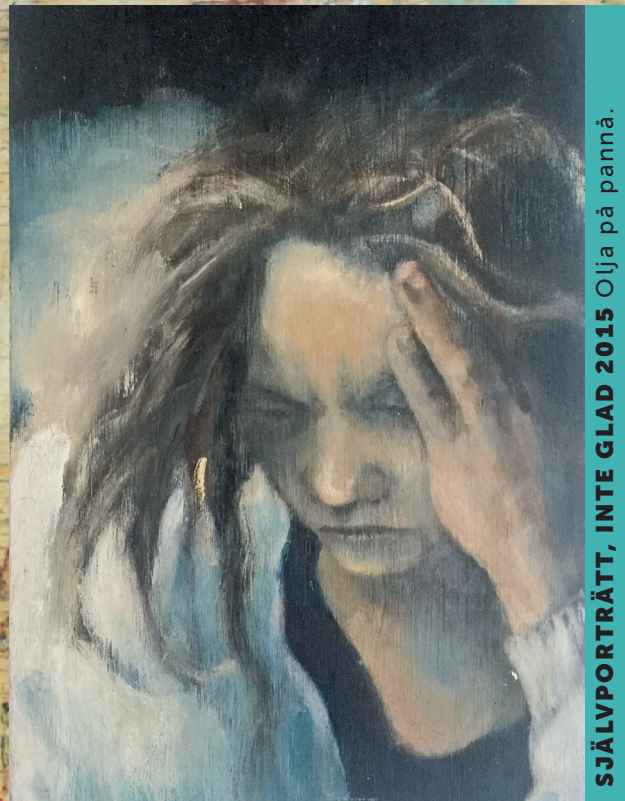
VAD HAR HÄNT MED DITT KONSTNÄRSKAP SEDAN DESS?

Jag märkte att jag blev mer och mer politisk. Mer och mer frustrerad över saker och sakers tillstånd, även när jag försökte kommunicera

genom att måla eller teckna och så där. Jag märkte att de enda som tog till sig av det jag gjorde var människor som tyckte som jag. Och då blev det helt ointressant. Olika saker ledde till att jag träffade personer som håller på med landsbygdsfrågor, omställningsrörelser och sådana där saker. Och då tänkte jag att jag skulle göra någonting av det. Det tror jag också är lite av en frukt av att jag varit konstnär, att jag är så praktisk. Duktig att baka, duktig på att få saker ur händerna liksom, och det påminner om varandra också; det är en idé och den idén är ingenting om du inte

POTATIS 2016 Tusch

SJÄLVPORTRÄTT, INTE GLAD 2015 Olja på pannå.

utför den. Förutom bageriet har det slumpat sig så att vi som driver den här föreningen får skriva i tidningen. Varannan vecka får vi ett uppslag. Då ritar jag till det. Så helt plötsligt så fick jag börja illustrera igen. Det är underbart faktiskt. Jag skulle önska att jag hann mer, men det är svårt när det finns så mycket saker hela tiden som jag vill göra.

SKULLE DU REKOMMENDERA ANDRA ATT SÖKA KONSTSKOLAN I GÄVLE?

Ja, det skulle jag faktiskt göra. Jag tycker att det är synd att det har blivit så i samhället att

det alltid är så inriktat på att man ska få ett arbete. Jag har jobbat som gymnasielärare också, och där resonerar man mycket på det sättet: "nej, det här kommer inte att ge pengar, nej, det här kommer inte att ge jobb". Men det kan man ju aldrig veta. Inte visste jag att jag skulle bli en bagare då. Allting du lär dig får du ju med dig. Och det är så synd att man inte kan se det. För just det här att få ägna sig åt olika uttrycksformer och också kanske såna runt lite, det skadar inte det heller. Att hinna tänka. ■

TINA LINDBERG-CLAESSON

FÖDD 1982

BOSATT Gävle

STUDENT PÅ KONSTSKOLAN 2002-2004

HÖGSKOLEUTBILDNING

Konsthögskolan i Umeå 2004-2010

VERKSAM SOM teaterproducent

»...EGENTLIGEN VAR DET JU FÖRST ANDRA ÅRET SOM JAG KANSKE BÖRJADE FATTA ATT DET VAR NÅGONTING SOM VAR SPÄNNANDE I DET HÄR, SOM JAG SKULLE KUNNA FORTSÄTTA MED.

VARFÖR SÖKTE DU TILL KONSTSKOLAN?

Troligtvis en sådan där klassisk grej som att jag gillade att rita när jag var liten. När jag var fyra fem så sa jag till min mamma jag skulle blir arkitekt eller konstnär. Men jag började på Kulturskolan och spelade musik istället, sedan blev det jazzlinjen på gymnasiet och jag trodde nog att jag skulle bli musiker. Jag hade tänkt göra värnplikten som musiksoldat och kom också in i Strängnäs. Men det blev att jag valde Konstskolan i stället. Jag hade inte någon plan om att vad jag skulle göra efteråt, men det måste ju ha varit något i det som lockade. Jag hade väl konsten lite så där hemifrån eftersom mamma är aktiv. Så

jag kanske kände på något sätt att jag hörde hemma där. Plus att jag inte kände ett behov att flytta från Gävle riktigt än.

HUR VAR DET ATT BÖRJA PÅ SKOLAN?

Superläskigt! Framst kanske för att jag blev ensam kvar i stan, när kompisarna från gymnasiet hade flyttat iväg. Det kändes som att det verkligen var tvunget att det skulle fungera med det sociala i klassen och det i sig var ju lite läskigt. Som helhet upplevde jag skolan ganska fascinerande, att det helt plötsligt fanns yta och att det fanns material. Mycket som var nytt och superspännande. På den tiden läste vi mycket i block, det kunde vara

måleri två veckor, sedan teckning, grafik, keramik, skulptur... Och sedan kom det en kurs om offentlig smyckning och det var ju superspännande, tyckte jag. Så egentligen var det ju först andra året som jag kanske började fatta att det var någonting som var spännande i det här. Som jag skulle kunna fortsätta med. Men från början var det bara att gå på lektionstilen.

VAD VAR DET SOM GREP TAG I DIG?

Det var nog att jag upptäckte att jag inte behövde fastna vid en teknik utan att det var idébaserat. Att jag kunde få en idé och sedan utföra den. Och så kunde jag få en annan idé och så kunde jag utföra den. Och så var det ju, jag höll på med allting förutom att måla och teckna.

KOMMER DU IHÅG NÅGOT ARBETE FRÅN DEN HÄR TIDEN?

Ja, massor av olika. Jag kommer ihåg första gången vi hade en utställning då jag hade gjort någonting annat, som inte var det här klassiska. Det var på Kvarnen i Söderhamn och jag hade gjort min första konceptuella grej. Jag hade sett en liten notis i tidningen om att det var några i Göteborg som ville ha bilfritt i innerstan och så hade de lagt på stora röda sjok med tyg över vissa bilar som det stod *sovmorgon* på. Och då gjorde jag sådana röda kupor jag också, till disk och till mobiltelefoner och till en massa saker, liksom som en uppmaning att *strunta i det där idag*.

VAD HÄNDE EFTER KONSTSKOLAN?

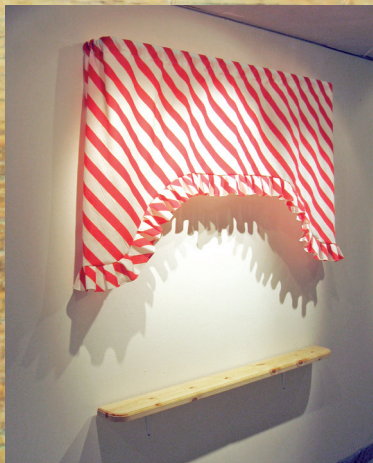
Jag studerade vidare på konsthögskolan i Umeå. Och när jag skulle avsluta utbildningen, på min examensutställning, kom min dåvarande handledare Ingo Wetter fram till mig och sa så här: *Du, man har hört av sig från Gävle och Konstcentrum och undrar om jag tror att du är redo för en offentlig utsmyckning. Ja, sa jag. Strax efter det hörde Konstcentrum av sig och ville ha med mig på en veckas pedagogiskt arbete i samarbete mellan konstcentrum och fritidsgården Treffen. Och det i sin tur gjorde att jag flyttade tillbaka till Gävle.*

VAD HAR DU FÅTT MED DIG FRÅN KONSTSKOLAN?

Jag behövde ju på något sätt en fortsättning på gymnasiet för jag hade ju inte den där driften själv. Jag blev peppad av att se andra på skolan och inse att jaha, men det här är en skola som det är värt att vara kvar på efter att skolan slutat. Jag blev lite inspirerad av de här personerna som jobbade, jobbade, jobbade för jag var inte sån själv på den tiden. Att man kanske är lite osäker när man börjar på en konstskola beror väl på att man troligtvis är i en värld som är helt ny för en. Där alla pratar om sådant som kanske ingen pratade om på gymnasiet. Så självklart så är ju hela grejen med Konstskolan en ingång till att jag nu jobbar med kultur, professionellt. Att man hamnar i en värld som man sedan säkert lär sig att utveckla. Och så lärde man ju sig tekniker, som jag fortfarande är glad att jag lärde mig. Annars hade det varit väldigt jobbigt. ■

DAYS OF OUR LIVES 2010 Umeå Konsthögskolas elevgalleri. Textil, trä och belysning.

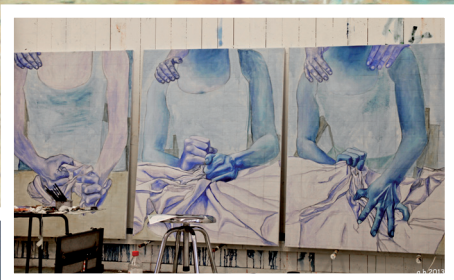
JOSHUA 2006 Trä och textil.

**DET KVINNOFOTBOLLEN
BEHÖVER ÄR TAJTARE,
MER FEMININA KLÄDER**
2004 Textil.

LABBET

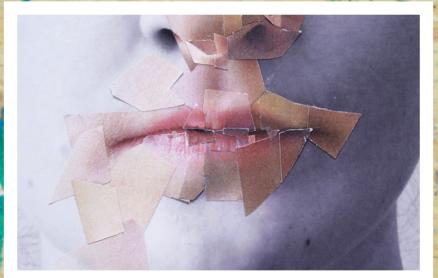
Sara Edbom

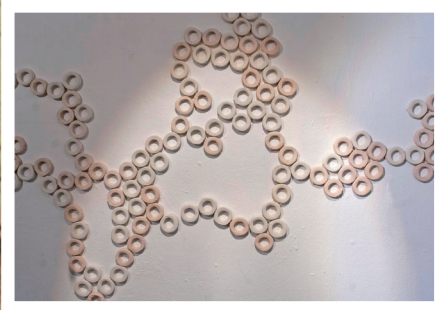
Rebecca Lindsmyr

Erik Olof Wiklund

Linn Flodén

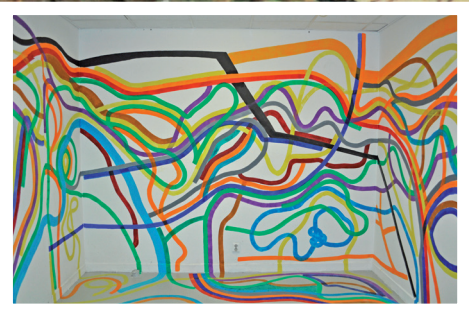
Clara Säll

Evelina Eronen

Sophia Norström

Rebecca Lindsmyr

Sigrid Ejemar

NIKLAS ENEBLOM

HÖVEDSKOUS MÅLARSKOLA 1989-1990

HÖGSKOLEUTBILDNING

KKV Konstskola 1988-1990

Kyrkeruds folkhögskola 1987-1988

Konsthögskolan Valand 1990-1995

VERKSAM SOMHandledare och
lärare i måleri och fri konst

MARIE LINDGREN

STUDENT PÅ KONSTSKOLAN 1988-91

HÖGSKOLEUTBILDNING Konstfackskolan,
Keramik och glas 92-97

VERKSAM SOMHandledare och lärare
i keramik och glas

LARS-RUNE LARSSON

STUDENT PÅ KONSTSKOLAN 1972-74

HÖGSKOLEUTBILDNING Konstfack-
skolan, Skulptur 1974-1980

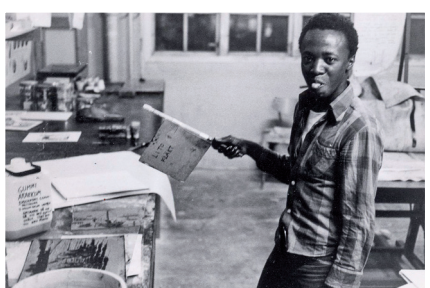
VERKSAM SOMHandledare
och lärare i skulptur

STEFAN STORM

Vaktmästare

INNEHÅLL
50 år av konstnärsskap
Konstskolans betydelse för vår region
Jonas Westlund
Eva Österberg
Joakim Forsgren
Backa Carin Ivarsdotter
Jakob Hultin Rosenberg
Karin Öst
Tina Lindberg-Claesson

Publicerad i anslutningen till utställningen VAD GÖREN KONSTSKOLA? på Konstcentrum i Gävle 17.9.19–20.11.16 och på Bollnäs Konsthall 26.11.16–21.01.17.
REDAKTÖR Jens Salander GRAFISK FORMGIVNING Sara Åsplund TEXT Jens Salander, Katarina Jönsson Norling, Cecilia Klång © Textförfattare, medverkande konstnärer och fotografer. TRYCK Gävle Offset 2016. UPPLAGA 1 000 ex. PAPPER Omslag Arctic Volume white 200 g. Inlägga Edition offset 150 g.